

незаконні дії в мережі Інтернет, шляхом завантаження відеоматеріалів з незаконними діями поліцейських. Таку інформацію не можна вважати повністю достовірною, але як ефективний та дієвий метод підвищення довіри населення до діяльності поліції пропонується створення окремого Інтернет-ресурсу, в якому громадяни зможуть завантажувати відеоматеріали з порушенням. Цей ресурс повинен постійно аналізуватися службами моніторингу в підрозділах поліції, і на основі отриманої інформації корегувати методи та способи впливу на працівників підрозділу [1, с. 201]. Таким чином, можна визначити поняття *«громадського контролю за діяльністю поліції»* як комплекс заходів, які здійснюються громадянською (органами місцевого самоврядування, громадськими об'єднаннями, громадянами), що спрямовані на збирання, накопичення та аналіз інформації про діяльність працівників поліції.

Отже, контроль є основою законності та дисципліни всіх державних структур, в тому числі і органів Національної поліції, та, в часи зміни влади, необхідно максимально акцентувати увагу на важливості контролю з боку громадянського суспільства здійснюючи удосконалення його правової регламентації.

Література:

1. Ключко А.М. Громадський контроль за діяльністю поліції в Україні. Вісник НУЦЗУ. Серія: Державне управління. Вип. 1(6), 2017. С. 194-201.
2. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. Урядовий кур'єр. 2015. № 146.
3. Про звернення громадян : Закон України від 02.10.1996 № 393/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 47. Ст. 256.
4. Про доступ до публічної інформації : Закон України від 13.01.2011 № 2939- VI. Офіційний вісник України. 2011. № 10. Ст. 446.

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ В ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Олейко А.М.,

студент 5 курсу, групи 4-КА ННІЗДН НАВС,

Співак М.В.,

Одним із найважливіших кроків на шляху до євроінтеграції та впровадження загальновизнаних стандартів прав людини є реалізація конституційних змін, спрямованих на удосконалення нормативно - правових основ функціонування механізму держави, тобто становлення демократичної держави, в якій пануватиме верховенство права, а тому і здійснення реформування правоохоронних органів, оскільки перепорою у розбудові демократичної та правової держави в Україні є, відверто, низький рівень професіоналізму службових осіб, які виконують функції держави [4].

Одночасно, в процесі реформування правоохоронної системи, міжнародні правозахисні організації вимагають від держави захищати права, свободи і законні інтереси громадян, сприяти їх відновленню у випадку порушення, адже права людини є непорушними і не можуть бути обмежені ні за яких умов, а лише спеціально уповноваженими на те органами держави та лише у випадку відповідності до закону [5, с.106].

Для реалізації конституційно закріплених прав та свобод людини, кожна держава повинна мати налагоджений соціально-правовий механізм забезпечення прав і свобод людини – систему засобів і чинників, що забезпечують необхідні умови поваги до всіх основних прав і свобод людини, які є похідними від її гідності. Разом з тим, можна виділити завдання механізму соціально-юридичного забезпечення прав людини – це охорона, захист, відновлення порушених прав, а також формування загальної і правової культури населення, а у разі порушення прав особи без їх відновлення, а також юридичної відповідальності з боку правопорушника, правові гарантії механізму захисту прав людини не можуть вважатися такими, що повністю здійснилися.

Повага до демократичних принципів, прав людини та основоположних свобод, як визначено в Гельсінському заключному акті Ради безпеки та співробітництва в Європі, Паризькій хартії для нової Європи та в інших відповідних документах щодо захисту прав людини, а також повага до принципу верховенства права повинні стати фундаментом зовнішньої та внутрішньої політики нашої держави.

На працівників правоохоронних органів покладається обов'язок охороняти та захищати права людини, незалежно від її походження, майнового та іншого стану, расової та національної належності, громадянства, віку, статі, мови та освіти, ставлення до релігії, політичних та інших переконань. Цей обов'язок закріплюється Конституцією України (ст.3), законами та підзаконними нормативно правовими актами, що становлять правову основу діяльності працівників правоохоронних органів, до яких відноситься Національна поліція України, яка у своїй діяльності керується принципами верховенства права, законності, відкритості та прозорості, політичної нейтральності, взаємодії з населенням на засадах партнерства та безперервності [1].

Правоохоронну діяльність в різних формах та різних за обсягом пропорціях здійснюють органи виконавчої, законодавчої та судової влади. Відповідно до Конституції України до системи забезпечення конституційних прав і свобод людини і громадянина належать фактично всі органи державної влади: Верховна Рада України (ст.85, 92); Президент України (ст.106,107); Уповноважений Верховної Ради України з Прав людини (п.17 ст.85); Кабінет Міністрів України, Центральні та місцеві органи виконавчої влади (ст.113-116); Конституційний Суд України (ст. 147-150); Органи Прокуратури (ст. 121-123); Органи правосуддя (ст. 124-129).

Проте для одних правоохоронна діяльність є лише однією з багатьох видів діяльності(наприклад для ВРУ та Президента України), тоді як інші(ОВС, СБУ,Прокуратура) – саме з цією метою і створюються і називаються правоохоронними органами.

Загалом, права і свободи людини – це формально-визначені, юридично гарантовані можливості користуватися соціальними благами, офіційна міра можливості поведінки людини в державно-організованому суспільстві. В основі поваги до прав людини лежать основи конституціоналізму, тобто влада діє на підставі закону і в межах закону, а також правової, соціальної і демократичної держави, які забезпечують втілення поваги, гідності і захисту прав кожного члена суспільства.

У нашій державі, на превеликий жаль, відсутня справжня повага до людини, її прав та свобод. Тому, забезпечення належного дотримання прав і свобод людини у правоохоронній діяльності – проблема, ще поки не вирішена остаточно у нашій державі.

Поліція в Україні має діяти виключно на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами

України, а вказані вище обмеження щодо прав і свобод громадян виступають в якості необхідних умов діяльності поліції саме для збереження дотримання прав і свобод людини і відповідно несуть загрозу їх обмеження з боку поліцейських.

З точки зору провідних вчених-конституціоналістів форми обмеження прав і свобод в державі можуть бути різними: заборона на певний варіант реалізації права чи свободи, тобто встановлення поведінки(відносна заборона); заборона на реалізацію права в цілому(абсолютна заборона); втручання(вторгнення) в право(свободу) уповноважених державних органів(характеризується активними діями державних органів і пасивною поведінкою особистості); обов'язок; відповідальність [5,с. 107].

Тому для забезпечення прав та свобод людини в діяльності Національної поліції повинен бути присутній адміністративно-правовий механізм забезпечення цих прав.

Зокрема, в Академічному тлумачному словнику української мови під «механізмом» розуміється внутрішня будова, система чогонебудь; сукупність даних процесів, з яких складається певне явище [9, ст. 695].

Слід погодитись із тим, що осмислення слова «механізм» передбачає :

1. складність його внутрішньої будови;
2. системність, узгодженість, організацію його елементів (компонентів);
3. здатність до динаміки, визначеного цілеспрямованого функціонування;
4. його схильність до самоорганізації або зовнішнього управління.

Необхідно звернути увагу на розмежування таких категорій, як «механізм правового регулювання» та «механізм реалізації захисту прав громадян», якщо ми ведемо мову саме про захист прав людини в діяльності Національної поліції України.

Адміністративно-правовий механізм забезпечення прав і свобод громадян являє собою спосіб організації відповідної поліцейської діяльності, а також наділення уповноважених представників правоохоронного органу необхідним обсягом прав і обов'язків.

Адміністративно-правове забезпечення прав громадян діяльності органів Національної поліції маємо розглядати, як здійснюване державою впорядкування за допомогою адміністративно-правових норм у сукупності із адміністративно-правовими засобами суспільних

відносин з метою юридичного закріплення, охорони, реалізації і розвитку права громадян. Адміністративно-правове забезпечення прав громадян знаходить своє практичне значення у функціонуванні адміністративно-правового механізму забезпечення прав і свобод громадян.

В адміністративно-правовій літературі механізм адміністративно-правового регулювання визначають як сукупність адміністративно-правових засобів за допомогою яких здійснюється вплив на відносини, що виникають при здійсненні виконавчих функцій держави [6, с. 68]; сукупність правових засобів, за допомогою яких здійснюється правове регулювання суспільних відносин [7, с. 64]. До адміністративно-правових засобів науковці, зазвичай, відносять: норми права, правові відносини, акти реалізації прав та обов'язків, іноді акти тлумачення норм адміністративного права.

Отже, адміністративно-правовий механізм забезпечення прав і свобод громадян – це система адміністративно-правових засобів, що спрямовані на врегулювання суспільних відносин, що існують у партнерській взаємодії органів Національної поліції і громадян.

Можна зазначити, що адміністративно-правовий механізм за змістом значно ширший, ніж механізм адміністративно-правового регулювання. Загалом, механізм державно-правового забезпечення прав і свобод особистості є комплексом окремих механізмів, які складають певну систему: механізм правового регулювання суспільних відносин; механізм дії права, що включає механізм реалізації, охорони та захисту прав і свобод громадян, гарантії забезпечення діяльності даного механізму, юридичної відповідальності.

Слід зауважити, що відповідно до ч.2 ст.29 Загальної Декларації прав людини під час здійснення своїх прав і свобод кожна людина повинна зазнавати тільки таких обмежень, які встановлено законом виключно з метою забезпечення належного визнання і поваги прав і свобод інших та забезпечення справедливих вимог моралі, громадського порядку і загального добробуту в демократичному суспільстві. Взагалі, обмеження прав і свобод людини допускається виключно для виконання завдань поліції в рамках застосування поліцейського заходу [8].

Відповідно до ст.29 ЗУ «Про Національну поліцію», поліцейський захід – це дія або комплекс дій превентивного або примусового характеру, що обмежує певні права і свободи людини та застосовується поліцейськими відповідно до Закону про

Забезпечення, використання покладених на поліцію повноважень. Водночас, поліцейський захід повинен бути законним, необхідним, пропорційним і ефективним, а також важливо, що здійснення заходів, що обмежують права і свободи людини має бути негайно припинені, якщо мета застосування таких заходів досягнута або немає необхідності подальшого їх застосування [3].

Разом з тим, у ст.30 ЗУ «Про Національну поліцію», зазначено, що поліція для виконання покладених на неї завдань вживає заходи реагування на правопорушення, які визначені в КУпАП – заходи забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення [3].

Отже, виходячи з вищезазначеного, ми дійшли висновку, що права та свободи людини виходять із притаманної будь-якій людині людської гідності. Згідно із ст.1 Загальної Декларації з прав людини – «всі люди народжуються вільними і рівними у своїй гідності та правах. Вони наділені розумом, совістю і повинні діяти у відношенні один до одного в дусі братерства», а також відповідно ст.3 Конституції України – «людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю», а також відповідно ст. 21-22 Конституції України права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними, вони не є вичерпними.

У підсумку важливо сформулювати, що саме правоохоронним органам, зокрема Національній поліції України в державі належить особлива роль реалізації функціонування адміністративно-правового механізму забезпечення прав і свобод людини і громадянина, тому сьогодення вимагає від працівників органів поліції високого морального і культурного рівня, належного освітнього рівня, досконалого знання не тільки НПА та їх правильного застосування, а й міжнародно-правових документів, що стосується діяльності правоохоронних органів і забезпечення прав і свобод людини і громадянина в Україні.

Література:

1. Конституція України. Відомості Верховної Ради України, 1996, № 30, ст. 141 (зі змінами № 2680-VIII від 07.02.2019, ВВР, 2019, № 9, ст.50).
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення. Відомості Верховної Ради Української РСР 1984, додаток до № 51,

ст.1122 (поточна редакція - Редакція від 22.08.2019, підстава - 2612-VIII).

3. Про Національну поліцію України. Закон України, Відомості Верховної Ради, 2015, № 40-41, ст.379.

4. Забезпечення прав людини у правоохоронній діяльності: навч. Посібник / Кол. Авт.; за ред. д.ю.н., доц. В.О. Боняк. – Дніпро: Дніпроп. Держ. Ун-т внутр. справ; Ліра ЛТД, 2017,- 224 с

5. Комзюк М.А. Обмеження особистості свободи громадян за адміністративним правом // Актуальні проблеми адміністративно-правового забезпечення діяльності ОВС України: зб. Матеріалів наук.-практ. Конф. (м. Харків, 15 квітня 2015 р.) / МВС України, Харків. Нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2015.с. 106-112.

6. Адміністративне право України: основні поняття: навчальний посібник./ за заг. Ред.. І.П.Голосніченко, Київ, 2005.232с.

7. Стеценко С.Г. Адміністративне право України: навч. Пос. Київ: Атіка, 2008. 624 с.

8. Загальна Декларація Прав Людини. Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015

9. Академічний тлумачний словник української мови [Електронний ресурс]. – URL: <http://sum.in.ua/>

Папулов Б.Є.,

курсант 201 н/г ННІ №2 НАВС.

Муратова Д.Б.,

к.ю.н., ст. викладач кафедри публічного управління та адміністрування НАВС

ОСОБЛИВОСТІ МІЛІТАРИЗОВАНОЇ СЛУЖБИ ЯК ВИДУ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ

Слід розпочати з визначення поняття державної служби так як мілітаризована служба є видом державної служби.

Державна служба може бути розглянута в декількох аспектах:

- соціальному, тобто державна служба як соціальна категорія — це професійне здійснення за дорученням держави громадсько-корисної діяльності особами, які обіймають посади в державних організаціях;